

Carta do Prelado (xullo de 2016)

"O carné de identidade do cristián é a alegría", di o Prelado na súa carta repetindo unha expresión do Santo Pai. A nosa alegría, aínda no medio das contradicións, será un modo evangélico de consolar a quen o necesita.

13-07-2016

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Ao longo destes meses, estamos a esforzarnos por situar en primeiro plano a práctica das obras de misericordia. Consideremos hoxe una á que Xesucristo refírese expresamente ao trazar o programa do camiñar cristián, as bienaventuranzas. *Bienaventurados os que choran, porque serán consolados*[1].

Trátase dunha obra de misericordia que, como o perdón das ofensas, permítenos parecernos máis a Deus, imitalle. Xa no Antigo Testamento, o Señor anunciara: *como alguén a quen a súa nai consola, así Eu consolareivos*[2]. E Xesús, na última cea, manifesta esa consolación do modo máis perfecto posible, pois promete o envío do Espírito Santo, a Persoa divina á que se atribúe -por ser o Amor subsistente- a misión de consolar aos cristiáns nas súas penas e, en xeral, de fortalecer aos afligidos para superar toda clase de males.

Fillos meus, contemplando a situación do mundo, dámonos conta de que moitas persoas choran, sofren. Os dramas que ocasionan as guerras provocan grandes traxedias, que non nos poden deixar indiferentes; a emerxencia dos inmigrantes ou as situacións de inxustiza que claman ao ceo causan moitas bágoas. Penso, en particular, nos que están a sufrir por defender a súa fe, incluso pondo en risco as súas vidas.

Ao ler as vosas cartas, ou nas conversacións que manteño convosco ou convosco, comparto de todo corazón as vosas alegrías e tamén as vosas penas e dores. Cantas familias padecen un sufrimento grande, porque algún dos seus membros vive afastado do Señor, ou ven sufrir a un enfermo e senten impotentes para aliviarlle a dor! Somos persoas que estamos no medio do mundo, e é lóxico que os

dramas contemporáneos -o flagelo da droga, a crise da unión familiar, o xeo producido polo individualismo, a crise económica- tóquennos moi de preto.

Comprobar esta realidade non nos ha de levar á tristeza. Contamos coa seguridade de que -se permanecemos xunto ao Corazón de Xesús- seremos consolados, e non só na vida eterna. Xa aquí nesta terra o Señor ofrécenos o consolo da súa proximidade. Como un pai amoroso, non nos deixa nunca a soas. Como ensinou sempre san Xosemaría, a raíz da alegría sobrenatural dos cristiáns brota da conciencia da nosa filiación divina. ***A min cáusame un consolo inmenso a seguridade, tan propia dos fillos de Deus, de que nunca estamos sós, porque El sempre está connosco. Non vos conmove esta tenrura da Trindade Beatísima, que non abandona xamais ás súas criaturas?[3].***

Fixar que, entre as razóns da conversión do mundo pagán, nos primeiros tempos do cristianismo, fálase do exemplo daqueles predecesores nosos, os primeiros fieis bautizados, que non perdían a alegría sobrenatural ante as penalidades e persecucións que sufriron por amor a Xesucristo. No libro dos Feitos apúntase expresamente como os Apóstolos, despois de ser azoutados por predicar o Evanxeo, *saían gozosos da presenza do Sanedrín, porque foran dignos de ser ultrajados a causa do Nome*^[4].

Tamén agora o gozo sobrenatural e humano dos seguidores de Cristo, aínda no medio das maiores contradicións, ha de ser como un imán capaz de atraer a quen se atopan inmersos na tristeza ou na desesperación, porque non coñecen canto lles ama Deus. « *O cristián vive na alegría e no asombro grazas á*

Resurrección de Xesucristo. Como vemos na Primeira Carta de San Pedro (1, 3-9), aínda que sexamos afligidos polas probas, nunca se nos quitará a alegría do que Deus fixo en nós (...). O carné de identidade do cristián é a alegría: a alegría do evanxeo, a alegría de ser elixidos por Xesús, salvados por Xesús, rexenerados por Xesús; a alegría pola esperanza de que Xesús espéranos, a alegría que -mesmo nas cruces e nos sufrimentos desta vida- exprésase doutro xeito, que é paz coa seguridade de que Xesús acompáñanos, está connosco. O cristián fai crecer esa alegría coa confianza en Deus». [5].

Neste contexto de fe e de esperanza teologales, enténdese a seguridade con que o noso Pai podía afirmar que ***a alegría é un ben cristián, que posuímos mentres loitamos, porque é consecuencia da paz***[6], ademais de que ***ten as súas raíces en forma de Cruz***[7].

Un cristián que se sabe fillo de Deus non se debería deixar apabullar pola tristeza. Poderá sufrir no corpo e na alma, pero mesmo entón a conciencia da súa filiación divina, suscitada nel pola acción do Espírito Santo, prestaralle novas enerxías para ir adiante, *semper in lætitia!* Como aconsellaba san Xosemaría, ***mentres loitemos con tenacidade, progresamos no camiño e nos santificamos. Non hai ningún santo que non tivese que loitar duramente. Os nosos defectos non deben levarnos á tristeza e ao decaimiento. Porque a tristeza pode nacer da soberbia ou do cansazo: pero nos dous casos, o que acode ao Bo Pastor e fala con claridade, atopa o oportuno remedio. Sempre hai solución, aínda que se cometeu un erro gravísimo!***[8].

O recurso seguro para evitar a tristeza ou saír da súa tenaza,

consiste en abrir o corazón con Xesús ante o Sagrario, e a quen -como instrumento seu- orienta á alma entre os carreiros da vida espiritual. Teñamos sempre presente, pódoo en práctica, o consello que daba san Xosemaría: ***levantade o corazón a Deus, cando chegue o momento duro da xornada, cando queira meterse na nosa alma a tristeza, cando sintamos o peso deste laborar da vida, dicindo :*** miserere mei Domine, quoniam ad che clamavi tota die: lætifica animam servi tui, quoniam ad domíneche animam meam levavi (Sal85, 3-4); ***Señor, ten misericordia de min, porque che invoquei todo o día: alegre ao teu servo, porque a ti, Señor, levantei a miña alma***[9].

Que fermoso labor realizan os cristiáns ao consolar a quen se atopan afligidos por unha contrariedade, grande ou pequena,

que lles rouba a paz! Ademais de rezar por eles, é preciso fomentar unha acollida cariñosa, pois moitas almas só buscan a alguén que escoite con paciencia as súas penas. Cantas caras tristes atopamos no noso camiñar terreo, porque ninguén lles ensinou a abandonarse no Señor, e con que consolación fraterna debemos acollelos! «Cantas bágoas derrámanse a cada momento no mundo; cada unha distinta das outras; e xuntas forman como un océano de desolación, que implora piedade, compaixón, consolo. As máis amargas son as provocadas pola maldade humana: as bágoas daquel a quen lle arrebataron violentamente a un ser querido; bágoas de avós, de nais e pais, de nenos (...). Temos necesidade da misericordia, do consolo que vén do Señor. Todos o necesitamos; é a nosa pobreza, pero tamén a nosa grandeza: invocar o consolo de Deus,

que coa súa tenrura vén secar as bágoas dos nosos ollos» [10].

Así se conduciu o Mestre durante o seu paso entre os homes. Movido pola súa misericordia, detívose no camiño para consolar á viúva de Naín, que choraba a morte do seu único fillo; de igual modo comportouse con Marta e con María, en Betania, afligidas pola morte do seu irmán Lázaro. Tamén chorou pola sorte que ía correr a cidade de Xerusalén [11]. Ao comezar a súa paixón, xa no Horto das Oliveiras, sufriu até o punto de suar sangue, e permitiu que ***un anxo -unha criatura- consoláselle (cfr. Lc22, 39-46). Pode darse maior mostra de humanidade que admitir o consolo, ese reforzo que outro nos presta para levantar a nosa languidez, a nosa debilidade, o noso descorazonamiento?***[12].

Seguindo os pasos do Mestre, consolemos a quen o necesiten. É algo que está nas entrañas do espírito cristián. Así se dirixía san Francisco ao Señor, nunha oración tamén repetida por moitas xeracións: «Señor, faime instrumento da túa paz. Onde hai odio, semente ou amor; onde haxa inxuria, perdón; onde haxa dúbida, fe; onde haxa tristeza, alegría; onde haxa desalento, esperanza; onde haxa escuridade, a túa luz» [13].

O 22 deste mes lembramos a María Magdalena. Poucos días atrás, o Papa elevou a súa memoria litúrxica á categoría de festa. As súas bágoas de arrepentimento borraron todos os erros da súa vida pasada, e permitíronlle logo unirse ao Señor na súa Paixón e na súa Resurrección como ningunha outra das santas mulleres, a excepción, está claro, da Santísima Virxe. Recorramos á Nai de Deus e Nai nosa en todas as nosas

necesidades; Ela é Consoladora dos afligidos, Refuxio dos pecadores, Auxilio dos cristiáns, e non cesa de coidarnos . ***Nai! -Chámaa forte, forte. -Escóitache, veche en perigo quizá, e bríndache, a túa Nai Santa María, coa graza do seu Fillo, o consolo do seu colo, a tenrura das súas caricias: e atoparasche reconfortado para a nova loita [14].***

Sigamos rezando polo Papa e as súas intencións. Acompañémoslle espiritualmente na viaxe apostólico a Polonia con ocasión da Xornada Mundial da Mocidade que se celebrará en Cracovia.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Aix-en-Provence, 1 de xullo de 2016.

[1] *Mt* 5, 4.

[2] *Is* 66,13.

[3] San Xosemaría, *A soas con Deus*, n. 143 (AGP, biblioteca, P 10).

[4] *Hch* 5, 41.

[5] Papa Francisco, Homilía en Santa Marta, 23-V-2016.

[6] San Xosemaría, *Forxa*, n. 105.

[7] San Xosemaría, *Forxa*, n. 28.

[8] San Xosemaría, *Carta 28-III-1955*, n. 25.

[9] San Xosemaría, *Carta 9-I-1932*, n. 15.

[10] Papa Francisco, Vixilia de oración para "enxugar" as bágoas, 5-V-2016.

[11] Cfr. *Lc* 7, 11-13; *Jn* 11, 17 ss; *Lc* 19, 41-44.

[12] San Xosemaría, *Carta 29-IX-1957*, n. 34.

[13] *Oración simple* atribuída a san Francisco de Agarrades.

[14] San Xosemaría, *Camiño*, n. 516.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-xullo-de-2016/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-xullo-de-2016/) (05-08-2025)